

Jezdkyně světla

Strašidelné příběhy
z Jorviku

Jezdkyně světla – Strašidelné příběhy z Jorviku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helena Dahlgrenová

Jezdkyně světla – Strašidelné příběhy z Jorviku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jezdkyně světla

Strašidelné příběhy
z Jorviku

Helena Dahlgrenová

FRAGMENT

Copyright © 2020 Star Stable Entertainment AB

Licensed by Star Stable Entertainment AB.

All rights reserved.

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement with Rights & Brands.

Translation © Štěpánka Fišerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7617-1

ISBN e-knihy 978-80-253-7619-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Všem, kteří kvetou ve stínu.

OBSAH

TAJEMNÁ ZPRÁVA 8

U TÁBORÁKU 13

PANENKA TĚTY AMAL 19

Vypráví Linda

HOVORY ZA SOUMRAKU 36

TIK TAK 39

Vypráví Anne

ČEKÁNÍ 58

TAJEMSTVÍ TŘEŠŇOVÉHO SADU 63

Vypráví Lisa

VÍC OTÁZEK NEŽ ODPOVĚDÍ 82

SHARINA MASKA 87

Vypráví Alex

NEZAPOMEŇ NA MĚ 107

LEGENDA O LEPIDLÁKOVI 117

Vypravěč: Neznámý

PODĚKOVÁNÍ 125

TAJEMNÁ ZPRÁVA

Alex ten dopis našla jako první. Když vylezla ze své vyhráté postele, bylo krátce po šesté ráno. Natáhla si přes pyžamo bundu a vydala se ven do chladného ranního vzduchu. Od klenuté střechy Jorvických stájí se odrážely ostré zlaté podzimní paprsky.

Ze stájí se neozývala ani hláska. Žádné ržání, žádné škrábání kopyt, žádní sotva probuzení koně, kteří se pomalu zvedají ze slámy. Na koně bylo ještě příliš brzy.

Alex odemkla dveře stájí a vdechla vůni sena, kůže a horkých koňských těl. Na vteřinu se zastavila v uličce. Připadalo jí, že spíš spí, než že by byla vzhůru. Potlačila zívnutí a promnula si oči. Pak zahvízdala na prsty.

Z Tin-Canova stání se ozvalo poplašené, hluboké odfrknutí. Pak se objevila rozcuchaná koňská hlava.

„Dobré ráno, kamaráde,“ řekla Alex a vlepila svému koni pusku na čenich. „Vyspal ses do růžova?“

Odpověděl jí jemným šťouchnutím hlavy.

Když otevřela dveře stání, okamžitě si toho všimla. Ve slámě ležela bílá obálka. *Alex Cloudmillová*. Nic víc se na ní nepsalo.

„Zvláštní,“ zamumlala si Alex pro sebe. Ale to už obálku otvírala, příliš zvědavá na to, aby byla opatrná. Dopis četla s pozdvihnutým obočím. Byla to krátká zpráva jen s pár řádky.

Tvé kamarádky jsou v nebezpečí. Jeď do piknikové oblasti ve Zlatavém údolí, abys zjistila víc. Nikomu o tom neříkej.

Alex se posadila na zem a zavrtěla hlavou. Přemýšlela, co by to tajemné varování mohlo znamenat. Pak si dopis přečetla ještě jednou. Na chvíli byla v pokušení sáhnout po telefonu a napsat ostatním – ale něco jí v tom zabránilo.

Nikomu o tom neříkej, opakovala si Linda ta slova, zatímco se dívala z okna a přemýšlela, kdo je mohl napsat. Měla před sebou čaj, který pomalu chladl, ale toho si ještě nevšimla. Plně se soustředila na dopis, jež držela v ruce.

Jako každý jiný den šla Linda ven sebrat noviny. Jenže toho rána našla i krémovou obálku, která byla adresována jí. Žádná známka, žádné razítko. Někdo musel přijít až ke schránce a osobně ho tam vložit.

Skutečně, jak často dostanete ručně psaný dopis? Linda si ani nedokázala vzpomenout, kdy to bylo naposledy. Možná v první třídě, když dostala pozvánku na narozeninovou oslavu spolužáka. Otevřela dopis a znovu si ho prohlédla. Byl napsaný stejným – trochu neosobním – krasopisem jako jméno na obálce. Nic na tom rukopisu jí nebylo

povědomé. I přesto se jí v žaludku usídlil nepříjemný pocit, který ji provázel po celý zbytek dne.

Lisa našla svůj dopis na tlustém štosu složenek, novin a letáků na kuchyňském stole. Musel tam ležet od včerejška, kdy její otec přinesl poštu dovnitř. Zvláštní, že mi ho nedal, pomyslela si, když obálku otevírala. Nakonec, dnes už se dopisy nedostávají každý den. Možná si ho jen nevšiml?

Několikrát si dopis přečetla a pak dlouho seděla u stolu.

Čím dál hlasitěji jí v hlavě začínala hrát zlověstná melodie. Zvažovala, že dopis vyhodí, ale nakonec ho složila a dala si ho do kapsy.

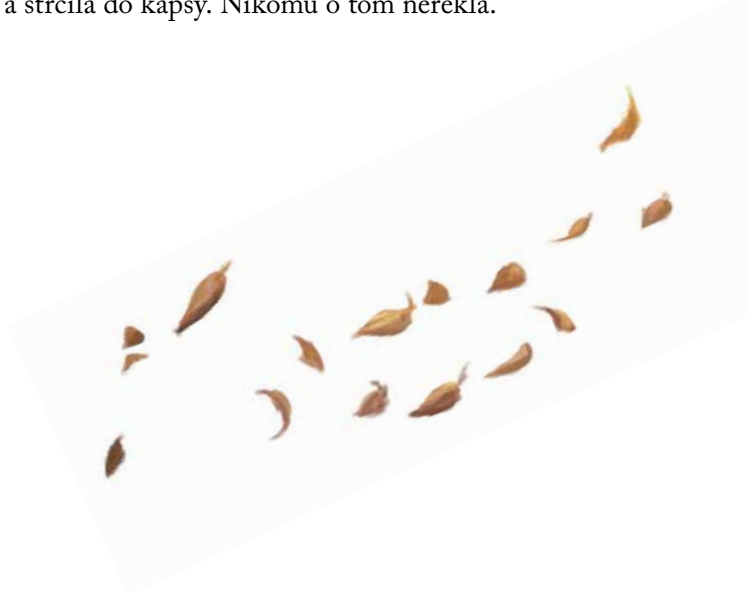
Listy venku zářily odstíny červené a žluté. Byl pátek a září se zrovna překlenuje v říjen. Celý den ve škole Lisa na dopis myslela, ale svým kamarádkám nic neřekla.

Když Anne uviděla dopis, nejdřív ji napadlo, že je to zapomenutý program ze včerejší soutěže v drezuře. List papíru byl přišpendlený na nástěnce hned vedle vstupu do arény. Zatřepotal se v průvanu, který s Concordem způsobili, když kolem něj proklusali.

Po několika kolečkách v klusu Anne zpomalila a nechala Concorda jít krokem. V ten moment si všimla svého jména, které bylo napsané rukopisem, jež nepoznávala.

Později, když byla ve stáji sama, si dopis přečetla. Pak ho složila a strčila do kapsy. Nikomu o tom neřekla.

U TÁBORÁKU

Zlatavé údolí bylo podivné, magické místo. Každý, kdo se zde ocitl, to ihned pocítil. Nehledě na to, v jakou roční dobu jste údolí navštívili, vždy v něm panoval podzim. Věčný, čarovný podzim. To byla jen jedna z mnoha věcí, které činily Jorvik tak výjimečným. A jakmile se stíny začaly natahovat směrem k hustým, opadavým lesům, bylo lepší nezůstávat zde o samotě...

Když zpomalila a rozhlížela se kolem, měla Linda zvláštní pocit. Všechno bylo krásné a poklidné. Ale z dálky za stromy, na Pahorku bubáků, se až k nebi rýsovaly děsivé obrysy zkroucených pařátů. Vzpomněla si na větu z dopisu: *tvé kamarádky jsou v nebezpečí...* Pod teplým svetrem jí po zádech přeběhl mráz. Pak si všimla táboráku a zjistila, že se dívá do povědomého páru očí.

„Co ty tady děláš?“ zeptala se a po tváři se jí rozlil úsměv plný úlevy.

U ohně seděla Lisa a ohřívala si ruce nad praskajícími poleny. Vypadala stejně překvapeně jako Linda. Starshine stál o několik metrů dál a poklidně se pásl. Jeho sněhobílá

srst se leskla stejně jasně jako jeho azurová hříva a ocas. Nebe nad nimi potemnělo. Brzy přijde soumrak. Brzy, ale teď ještě ne...

Linda nechala Meteora u Starshina, a když slyšela, jak se koně vítají, zasmála se. Pak pospíchala za kamarádkou a objala ji kolem krku.

„Ach, jsem tak moc ráda, že tě vidím!“ vykřikla Linda. „Hrozně jsem se bála. V tom dopise se psalo, že jste v nebezpečí...“

„V tomhle dopise?“ zeptala se Lisa a zamávala ve vzduchu obálkou. „Taky jsem jeden dostala. Jela jsem sem, jak nejrychleji jsem dokázala. Můžeš mi vysvětlit, co se děje? Protože já tomu nerozumím.“

Linda si sedla k táboráku a lehce si povzdechla.

„Bohužel nemůžu. Taky tomu nerozumím. Možná si z nás někdo dělá legraci?“

„No, jestli je to legrace, tak hodně špatná,“ řekla Lisa. „Přemýšlím, jestli ostatní dostaly dopis taky. Nezaslechla jsi něco od Alex?“

„To by mohla být ona!“ vykřikla Linda. „Slyšíš to?“

Obě se otočily směrem k dusotu kopyt.

Ale nebyla to Alex, kdo k nim skrz podzimní listí mířil. Byla to Anne.

Trochu nejistě se na ně usmívala.

„Jste v pohodě, holky?“ zavolala Anne a seskočila z Concorda. Jak pospíchala ke svým kamarádkám, její blond culík tančil ve větru.

Lisa i Linda přikývly. Anne se trochu uvolnila. Celou cestu na místo se strachovala.

„Ten dopis,“ začala, „stálo v něm, že jste v nebezpečí. Nevěděla jsem, co mám dělat, tak jsem prostě přijela. Přesně, jak se v tom dopise psalo.“

„Vy taky?“ ozval se za nimi Alexin hlas, hlasitě a jasně. Alex rychle odsedlala Tin-Cana a pak si šla sednout k ostatním. Když si prohlížela svoje kamarádky, měla vykulené oči.

Lisa, Linda, Anne. Nečekala, že nějakou z nich dnes uvidí. Ale teď byly tady. Navzdory chladu ji to zahřálo u srdce.

Zase spolu. Alex věděla, jak se věci obvykle vyvíjely, když se snažily zůstat rozdělené. Byla vděčná, že jsou tu dnes pohromadě. Necítila se vůbec dobře, když na místo jela

sama. Možná společně přijdou na to, co se děje.

„To je tak divný, že jste ty dopisy dostaly taky,“ špitla Alex. „Myslela jsem, že přišel jen mně.“

„Něco mi na tom nehraje,“ zamumlala Anne, „a nejsem si jistá, že se mi to líbí.“

„No, každopádně, teď jsme tady,“ řekla Linda. „Všechny spolu. Jestli nám hrozí nějaké nebezpečí, tak není úplně očividné. Jak jsem řekla, myslím si, že si s námi někdo hraje. Možná se ten někdo objeví, možná ne. Co kdybychom si v mezičase daly něco na zub? Myslím, že je to fajn příležitost užít si trochu společného času. Už to je dávno, co jsme spolu něco podnikly.“

„Jasně! Mohly bychom si opéct marshmallows!“ vykřikla Lisa a zvedla nad hlavu pytlík pěnových bonbonů, které vytáhla ze své sedlové brašny.

„Joo, a vyprávět si strašidelné historky!“ vyjekla Anne.

„Ehm, ani nevím, jestli nějaké znám,“ protočila Alex oči. „Navíc, nezažily jsme už dost strašidelných chvilek na vlastní kůži?“

„A to je přesně ten důvod, proč bychom si měly svěřit svoje nejstrašidelnější zážitky!“ pronesla Lisa. „Všechno je miň strašidelné, když o tom mluvíš, ne?“ ztišila hlas

a podívala se do planoucího ohně. Cítila, jak jí teplo plamenů zahřívá tváře a šíří se do celé její hrudi. „Možná, že časem i přijdeme na to, kdo ty dopisy poslal,“ pokračovala. „Ale do té doby si můžeme vyprávět historky, nebo ne? Každopádně si určíme dvě pravidla: ty historky musí být strašidelné a musí obsahovat něco, co jsme osobně zažily. Kdo chce začít?“

Všechny oči se stočily k Lindě.

„Ty máš vždycky ty nejlepší příběhy,“ vysvětlila omluvně Anne a pokrčila rameny.

„Jo, ale to jsou obvykle příběhy *někoho jiného*,“ odpověděla Linda. „Věci, o kterých čtu v knížkách. I když... teď když o tom přemýšlím, něco se mi před nějakou dobou přihodilo. Něco, co připomíná strašidelnou historku. Všechno to začalo s panenkou...“

„Pankou?!“ vykřikla Alex a otřásla se. „Já *nesnáším* panenky. Jsou hrůzostrašný! Už teď mě děsí!“

Kamarádky se zasmály a naklonily se blíž k Lindě. Už teď je její příběh zajímavý. Když se nad piknikovou mýtinou a Zlatavým údolím rozhostila tma, začala Linda se svým příběhem...

PANENKA TETY AMAL

Vypráví Linda

Moje teta Amal je opravdová lovkyně pokladů. Co si pamatuju, vždycky nosila domů zvláštní věci, které našla na nějakém z podivných blešáků nebo v jednom z obchůdků se starožitnostmi, do kterých tak ráda chodí, když je ve městě. Nikdy nebylo jisté, co zrovna najde. Jednou to byl nádherný hrneček s růžičkami, podruhé zase strašidelná voodoo maska koupená v nějaké postranní uličce na kraji Jarlaheimu.

Máme to v rodině. Rádi sbíráme podivnosti, a čím divnější, tím lepší. Je to skoro jako soutěž.

Už dlouho jsem byla na poklady své tety zvyklá, takže mě obvykle nepřekvapilo, když je přinesla domů. Jakmile se ale ukázala se zvláště vypadající panenkou, byla jsem docela v šoku. Tetu Amal hračky nikdy moc nezajímaly, ani ty opravdu staré.

Tahle panenka byla *neuvěřitelně* stará. Nejméně sto let, ale pravděpodobně ještě starší. Teta Amal říkala, že pochází z viktoriánských dob – a královna Victorie zemřela už v roce 1901. Ta panenka byla z porcelánu a na některých

místech, kde byl porcelán znovu slepený, se daly rozpoznat prasklinky. Kvůli tomu tahle malá panenka, která měla vypadat jako jedenácti- nebo dvanáctiletá holčička, vypadala spíš tajuplně. Svým způsobem až strašidelně. Jako by se rozpadala před očima. Ústa měla jako malé rudé poupátko a oči jasně světle modré. Když jste jí je zavřeli a otevřeli, mrkala dlouhými tmavými řasami.

„Jsou to opravdové vlasy?“ přemýšlela jsem nahlas a žaludek se mi obracel.

Teta se doširoka usmála a přikývla.

„Ta žena, od které jsem tu panenku koupila, tvrdila, že byla ručně vyrobena viktoriánským výrobcem panenek. Ty vlasy jsou pravé a oblečení je ušité na míru. Říká se, že to byl dárek od staré královny pro její drahou přítelkyni, která přišla o dítě. Panenka jí měla přinést jistou úlevu, spojení s holčičkou, jejíž život vyhasl. Panenky podle zemřelého se tehdy běžně vyráběly,“ dodala teta Amal, když viděla, jak se tvářím. „Nejčastější byly podivné masky a fotografie, ale lidé

si také nechávali vyrábět smuteční panenky. Dnes nám to přijde absurdní, ale tehdy to bylo něco naprosto přirozeného. Seance, během kterých se lidé pokoušeli přivést mrtvé zpět k životu, byly tak běžné jako návštěvy kostela.“

„Páni, to je děsivé! A smutné,“ dodala jsem, když jsem zvedla Misty, která se připlížila do obýváku, zatímco jsme si povídaly.

Když jsem Misty panenku ukázala, naježila se a zasyčela. Možná mi to mělo dojít už tehdy. Říká se, že kočky mají šestý smysl, a v případě Misty je to pravda. Jakmile se přiblížila k panence, hlasitě zasyčela a zamňoukala.

„Je to jen panenka, hlupáčku,“ řekla jsem jemně své malé naštvané kočičce. Ale když jsem se podívala do těch velkých kulatých skleněných očí s dlouhými řasami, najednou jsem si tím tak jistá nebyla...

Určitě jsem si to jen představovala. *Věděla* jsem to, a přesto... Přišlo mi, že se dívá na mě. Ale v dalším okamžiku se panenka zdála zase něžná a roztomilá. Nebo alespoň ne tak děsivá a jen trošku staromódní.

Zatřásla jsem nad tou zvláštní malou panenkou, kvůli které mě napadaly takové šílené myšlenky, hlavou. Pak jsem zvedla Misty a odešla jsem. Její měkké tělíčko se třásllo, a tak jsem ji pevně držela.

„Neboj, neboj,“ tišila jsem ji. „Dáme tu panenku pryč.“

Oči měla doširoka vykulené, když zamňoukla v odpověď. Byl to dlouhý, vytrvalý zvuk, jako když zapomeneme otevřít dvířka jejího záchodku.

Než jsem šla do postele, sundala jsem panenku z gauče v obýváku a přenesla ji do pokoje pro hosty, který kromě mých rodičů, když přijedou na návštěvu, nikdo nepoužívá. Když jsem zavírala dveře, přišlo mi, že se oči panenky ve tmě zaleskly. Zachvěla jsem se, jako by se v pokoji najednou ochladilo, ale pak jsem odešla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jezdkyně světla - Strašidelné příběhy z Jorviku.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.